

Arrest

nr. 219 915 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 januari 2016 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 januari 2016 om internationale bescherming. Op 30 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qarghana van het district Shekhali in de provincie Parwan. U bent Hazara van etnische origine.

Uw problemen begonnen in de zomer van 2012. De taliban hadden nabij uw dorp een val opgezet voor een prominent persoon. Hiervan werden de autoriteiten echter op de hoogte gebracht en de aanval werd vermeden. Hierop werd u beschuldigd de taliban verklikt te hebben bij de autoriteiten. Er kwamen enkele talibanleden langs bij uw ouderlijk huis. Zij vroegen naar u. U was op dat moment echter uw vee aan het hoeden in de bergen. U vernam het nieuws en keerde die avond niet terug naar huis maar bleef bij uw maternale nonkel logeren in Mohammad Yar, een dorp niet veel verder dan het uwe. De dag erop kwam uw vader langs. Hij besloot dat het beter was dat u het land ontvluchtte en stuurde u met wat geld naar een vriend in Kabul, die u via Pakistan naar Iran bracht. U bleef nog tweeënhalf jaren in Teheran, Iran werken en wonen alvorens u richting België vertrok.

U heeft Afghanistan verlaten begin in de zomer van 2012 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije en de balkanroute richting België. U kwam in België aan op 7 januari 2015, waarna u hier op 15 januari 2016 asiel aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde vervolging die u zou ervaren hebben in Afghanistan.

Ten eerste slaagt u er niet in consistent te verhalen omtrent de problemen die u zou ervaren hebben in Afghanistan. Immers, er dient opgemerkt te worden dat u uw eigen verklaringen die u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft afgelegd, tegenspreekt. Zo zou de taliban naar u op zoek zijn wegens een valse beschuldiging (CGVS, p.9). Bij DVZ maakte u echter geen gewag van een aanslag, noch van een valse beschuldiging aan uw adres (DVZ Vragenlijst, p.1). Integendeel, u zou door de taliban benaderd zijn om hen 'onder dwang' te vervoegen (DVZ Vragenlijst, p.1). Dat is weinig plausibel, daar u op het CGVS zeer duidelijk maakt nooit contact gehad te hebben met de taliban (CGVS, p.10). U verklaart verder dat de taliban enkel aangegeven heeft dat zij met u wilden praten (CGVS, p.10). Bovendien geeft u zelf aan dat u 'niet weet wat de huidige situatie van mijn probleem en het dorp is' (CGVS, p.10). U geeft aan dat de taliban u zouden vermoorden indien zij u weten te vinden, echter: dit betreft echter een gok van uw kant en geen bedreigingen geuit door de taliban zelf (CGVS, p.10). U heeft echter zelf nog nooit contact gehad met een talibanlid, noch heeft u dreigbrieven ontvangen (CGVS, p.10). Het enige dreigement dat zij ooit geuit zouden hebben, heeft volgens uw verklaringen pas plaatsgevonden nadat u het land al verlaten had. Uw ouders kregen te horen dat zij 'een laatste waarschuwing' kregen omdat zij niet aangaven waar u zich zou bevinden (CGVS, p.10). Dat is echter weinig plausibel. Uw ouders zouden immers pas 'anderhalf jaar geleden' zijn verhuisd (CGVS, p.10). Toen was u echter reeds vier jaar Afghanistan uit (DVZ Verklaring, p.10). Het is weinig plausibel dat uw ouders de noodzaak om te vluchten voor hun leven pas zouden inzien na een dergelijk lange periode. Al die tijd konden zij immers veilig doorbrengen, want: 'ze (= taliban) kwamen gewoon langs en vroegen mijn ouders om mij te vinden' (CGVS, p.10). Het feit dat zij gedurende al die jaren veilig waren, bevestigt het vermoeden dat de door u geposeerde problemen, niet werkelijk gebeurd zijn.

U kan ook niet duiden waarom u valselijk beschuldigd zou worden (CGVS, p.11). U wordt erop gewezen dat u als een simpele herdersjongen zonder connecties met de taliban, noch met kennis omtrent de geplande aanval (CGVS, p.11), een weinig plausibele klokkenluider zou zijn. Ook daar kan u echter geen antwoord op bieden (CGVS, p.11).

Er moet ook opgemerkt worden dat de kennis omtrent uw vermeende vervolgers, quasi nihil is. U zegt enkel dat het gaat om 'de mannen van mullah N. (...)' (CGVS, p.10) maar u kan niet duiden waar de talibanleden die uw huis opzochten vandaan kwamen of wat hun namen waren (CGVS, p.10-11). U

heeft ook geen kennis over mullah N. (...) zelf. U weet niet wat voor persoon hij is, noch kan u andere informatie over hem verschaffen. U weet bovendien ook niet wat zijn stam is of wat zijn job was voor hij bij de taliban zat (CGVS, p.11).

Bovendien zijn uw verklaringen over de vermeende aanslag weinig waarschijnlijk. Zo zou het een val zijn geweest voor de provinciegouverneur van Bamyān. U kan over deze persoon echter niets vertellen wanneer u gevraagd wordt naar meer details (CGVS, p.11). Zo kent u zelfs zijn naam niet, noch de vorige functie die deze persoon zou uitgeoefend hebben. U weet bovendien ook niet waarom de provinciegouverneur van Bamyān op dat moment daar aanwezig was (CGVS, p.11).

Bovendien verklaart u bij DVZ dat een bijkomende reden voor uw vlucht, de aanwezigheid van Daesh in uw regio is (DVZ Vragenlijst, p.1). Daarover verhaalt u echter niets in uw asielrelaas op het CGVS (CGVS, p.9). Pas na confrontatie met uw eerdere verklaringen omtrent Daesh, geeft u plots aan dat u ook Daesh zou vrezen (CGVS, p.10). U heeft hen echter zelf nooit gezien, maar u heeft 'gehoord' dat zij actief waren in uw regio (CGVS, p.10). De indruk dat de door u verklaarde vervolging door de taliban of Daesh weinig plausibel is, wordt bevestigd door uw gebrek aan kennis omtrent de beide groeperingen. Zo zou het enige verschil dat u kan noemen, de kleur van hun vlaggen zijn (CGVS, p.10). Uw kennis van de werking ervan is niet enkel zwaar ondermaats, u legt daarenboven een relaas af dat de realiteit tegensprekt. Zo zou Daesh 'in elke regio van Afghanistan' zitten volgens u (CGVS, p.10). Dat klopt niet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat er geen Daesh aanwezig is in Parwan, noch dat die er ooit zou geweest zijn. Bovendien waren er in 2012 nog geen meldingen van Daesh activiteit in Afghanistan.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat er ook weinig geloof gehecht kan worden aan het door u aangemeten profiel. U claimt als herder voor schapen en geiten gewerkt te hebben in Afghanistan. Gezien uw enorm beperkte kennis omtrent het hoeden van vee, kan er weinig geloof gehecht worden aan die verklaring. Zo zou u de dieren gebruikt hebben om te fokken (CGVS, p.4). U kent echter de drachtijd van noch schapen, noch geiten. U weet ook niet wat u als verzorger van de schapen moet doen als een dier aan het bevallen is. U weet ook niet wat een verwenteld schaap is, noch kan u duiden wat de naam van het geitenras is waarover u hoedde. U weet ook niet in welke seizoenen geiten paren, noch weet u hoe lang schapen gemiddeld leven (CGVS, p.5). U kan bovendien niet duiden wie u het vak van herder aanleerde, noch weet u wat een gepaste tactiek is om uw kudde samen te houden en dieren te behoeden om weg te lopen (CGVS, p.6). Nochtans was u de enige die voor de dieren zorgde (CGVS, p.4). U weet nagenoeg niets over hoe u uw vee zou moeten verzorgen of in leven houden, laat staan hoe u moet fokken. Het is echter weinig plausibel dat u met een dergelijk gebrek aan kennis zou omgaan met dit kapitaal van de familie. Kortom: gezien uw compleet gebrek aan kennis omtrent het hoeden en fokken van schapen en geiten dient vastgesteld te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u aangemeten profiel van herder.

Bovendien zou uw vader als landbouwer op zijn eigen velden gewerkt hebben. U kan echter niet duiden over hoeveel jerib uw familie beschikte (CGVS, p.5). U krijgt de kans om het dan in mann uit te drukken, maar ook dat weet u niet. Sterker zelfs, u heeft er geen idee van hoe het meten van een oppervlakte in mann werkt. U kan ook niet duiden hoeveel biswa er in een jerib gaan (CGVS, p.5). U weet overigens niet wat het inkomen was dat uw familie verwierf met de cultivatie. Bovendien verklaart u eerst uit een arme familie afkomstig te zijn (CGVS, p.5). Nochtans huurt uw familie op dit moment een woning in Kabul, wat zeker geen goedkope bedoening is (CGVS, p.6-7). Met andere woorden: u legt tegenstrijdige informatie af omtrent de economische situatie waarin uw familie zich bevindt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het (economische) profiel dat u zich heeft trachten aanmeten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

(...)

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shekhali in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district, Shekhali, nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shekhali in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus

geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geoordeeld tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

III.3. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. X, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, X, nr. X, dd. 30 december 1993; RvSt, X nr. X, 4 februari 1993, X., 1993,43; RvSt, X, X, 13 oktober 1992; en RvSt. X X, 10 november 1992; X., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; dr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., X, nr. X, dd. 9 november 1993; RvSt., X, nr. X, dd. 30 december 1993; X., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, X; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., X, X, 4 december 1992, Cfr. RvSt, X, nr. X, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

III.4. Er dient te worden vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste slaagt hij er in consistent te verhalen omtrent de problemen die hij ervaren heeft in Afghanistan. Immers, in zijn eerste interview bij DVZ heeft hij niet alles kunnen zeggen. In zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgelegd, heeft hij verklaard dat de taliban naar hem op zoek is wegens een valse beschuldiging (CGVS, p.9). Bij DVZ maakte hij echter geen gewag van een aanslag, noch van een valse beschuldiging aan zijn adres (DVZ Vragenlijst, p. 1). Hij verklaart verder dat de taliban enkel aangegeven heeft dat zij met hem wilden praten (CGVS, p. 10). Bovendien geeft hij zelf aan dat hij niet weet wat de huidige situatie van zijn probleem en het dorp is (CGVS, p. 10). Hij geeft aan dat de taliban hem zal vermoorden indien zij hem weten te vinden. Dit is geen gok van zijn kant en er zijn bedreigingen geuit door de taliban zelf (CGVS, p. 10). Hij heeft echter zelf nog nooit contact gehad met een talibanlid, noch heeft hij dreigbrieven ontvangen (CGVS, p. 10). Het enige dreigement dat zij ooit geuit, heeft volgens zijn verklaringen pas plaatsgevonden nadat hij het land al verlaten had. Zijn ouders kregen te horen dat zij 'een laatste waarschuwing' kregen omdat zij niet aangaven waar hij zich zou bevinden (CGVS, p. 10). Dat is plausibel. Zijn ouders zijn om die reden anderhalf jaar geleden verhuisd (CGVS, p. 10).

Er moet ook opgemerkt worden dat de kennis omtrent zijn, beperkt is. Hij zegt dat het gaat om 'de mannen van mullah N. (...)' (CGVS, p.10) maar hij kan niet duiden waar de talibanleden die zijn huis opzochten vandaan kwamen of wat hun namen waren (CGVS, p.10-11). Hij heeft ook geen kennis over mullah N. (...) zelf. Hij weet inderdaad niet wat voor persoon hij is, noch kan hij andere informatie over hem verschaffen. Hij weet bovendien ook niet wat zijn stam is of wat zijn job was voor hij bij de taliban zat (CGVS, p. 11). Dit gebrek aan kennis is niet verwonderlijk, gelet op de jonge leeftijd van verzoeker en het feit dat hij reeds enkele jaren geleden naar Iran vluchtte.

Bovendien zijn zijn verklaringen over de vermeende aanslag waarschijnlijk. Zo was het een val voor de provinciegouverneur van Bamyan. Hij kan over deze persoon echter niets vertellen wanneer hem gevraagd wordt naar meer details (CGVS, p. 11). Het is niet verwonderlijk dat gelet op zijn jonge leeftijd dat hij de achtergrond niet kent van deze persoon.

Bovendien verklaart u bij DVZ dat een bijkomende reden voor zijn vlucht, de aanwezigheid van Daesh in zijn regio is (DVZ Vragenlijst! p.1). Daarover verhaalt hij in het begin niets, gezien hem daaromtrent niets gevraagd werd op het CGVS (CGVS, p.9). Wanneer er wel om gevraagd wordt omtrent zijn eerdere verklaringen omtrent Daesh, geeft hij aan dat hij ook Daesh zou vrezen (CGVS, p.1). Hij heeft hen echter zelf nooit gezien, maar hij heeft 'gehoord' dat zij actief waren in zijn regio (CGVS, p.10).

Daarnaast moet opgemerkt worden dat er ook weinig geloof gehecht kan worden aan het door hem aangemeten profiel. Hij heeft herder voor schapen en geiten gewerkt in Afghanistan. Gezien zijn correcte kennis omtrent het hoeden van vee, kan er geloof gehecht worden aan die verklaring. Zo heeft hij de dieren gebruikt hebben om te fokken (CGVS, p.4). Hij kent echter de drachtijd van noch schapen, noch geiten, gezien hij reeds sedert geruime tijd in Iran verbleven heeft."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het Verdrag van Genève en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"III.2 Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Dat het rapport van het UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 stelt vooreerst duidelijk dat er algemeen probleem is in Afghanistan, dat recht geeft op subsidiaire bescherming (p. 9) :

"Afghans who seek international protection in Member States of the European Union (EU) and who are found not to be refugees under the 1951 Convention may qualify for subsidiary protection under Article 15 of EU Directive 2011/95/EU (Qualification Directive), if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Afghanistan. 14 In light of the available evidence presented in Section 11. C of these Guidelines, applicants may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(a) or Article 15(b) on the grounds that they would face a real risk of the relevant forms of serious harm (death penalty¹⁵ or execution; or torture or inhuman or degrading treatment or punishment) either at the hands of the State or its agents, or at the hands of AGEs.¹⁶ Equally, in light of the fact that Afghanistan continues to be affected by a non- international armed conflict and in light of the evidence presented in Section II.B, 11.

C, II.D and II.E of these Guidelines, applicants originating from or previously residing in conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) on the grounds that they would face a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence."

Daarnaast heeft de CGVS geenszins rekening gehouden met het profiel van mijn verzoeker bij de beoordeling van het risico. Dat men enkel kijkt naar het geografisch risico, maar "vergeet" dat ook door zijn persoonlijke situatie hij gevaar loopt. In het rapport UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 staat duidelijk (p. 33) :

"AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors.¹⁷⁰ As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.¹⁷¹ The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. ¹⁷² Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. ¹⁷³ On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Feroo" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen".¹⁷⁴ As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack.¹⁷⁵ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas"

Dit dekt volledig het profiel van mijn verzoeker. Zijn problemen begonnen in de zomer van 2012. De Taliban hadden nabij zijn dorp een val opgezet voor een prominent persoon. Hiervan werden de autoriteiten echter op de hoogte gebracht en de aanval werd vermeden. Hierop werd mijn verzoeker beschuldigd de Taliban verklikt te hebben bij de autoriteiten. Er kwamen enkele Talibanleden langs bij uw ouderlijk huis. Zij vroegen naar hem. Hij was op dat moment echter zijn vee aan het hoeden in de bergen. Mijn verzoeker vernam het nieuws en keerde die avond niet terug naar huis maar bleef bij zijn maternale nonkel logeren in Mohammad Yar, een dorp niet veel verder dan het zijne."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 20 maart 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 224-228, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 131-134, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 89.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker zowel in het eerste als in het tweede middel de schending aan van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Wat betreft de in het eerste en het tweede middel aangevoerde schending van het Verdrag van Genève, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te geven welk artikel van dit verdrag hij specifiek geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker in het eerste en het tweede middel de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaarde vooreerst te vrezen voor vervolging door de taliban, die hem ervan beschuldigden hen bij de autoriteiten te hebben verklikt.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem verklaarde vervolging die hij zou ervaren hebben in Afghanistan, nu (i) hij er niet in slaagde consistent te verhalen omtrent de problemen die hij in Afghanistan zou hebben ervaren, (ii) hij niet kan duiden waarom hij valselijk beschuldigd zou worden, (iii) zijn kennis omtrent zijn vermeende vervolgers *quasi nihil* is, (iv) zijn verklaringen over de vermeende aanslag weinig waarschijnlijk zijn en (v) er ook weinig geloof kan worden gehecht aan het door hem aangemeten profiel.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker er niet in slaagde consistent te verhalen omtrent de problemen die hij in Afghanistan zou hebben ervaren. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Immers, er dient opgemerkt te worden dat u uw eigen verklaringen die u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft afgelegd, tegensprekt. Zo zou de taliban naar u op zoek zijn wegens een valse beschuldiging (CGVS, p.9). Bij DVZ maakte u echter geen gewag van een aanslag, noch van een valse beschuldiging aan uw adres (DVZ Vragenlijst, p.1). Integendeel, u zou door de taliban benaderd zijn om hen ‘onder dwang’ te vervoegen (DVZ Vragenlijst, p.1). Dat is weinig plausibel, daar u op het CGVS zeer duidelijk maakt nooit contact gehad te hebben met de taliban (CGVS, p.10). U verklaart verder dat de taliban enkel aangegeven heeft dat zij met u wilden praten (CGVS, p.10). Bovendien geeft u zelf aan dat u ‘niet weet wat de huidige situatie van mijn probleem en het dorp is’ (CGVS, p.10). U geeft aan dat de taliban u zouden vermoorden indien zij u weten te vinden, echter: dit betreft echter een gok van uw kant en geen bedreigingen geuit door de taliban zelf (CGVS, p.10). U heeft echter zelf nog nooit contact gehad met een talibanlid, noch heeft u dreigbrieven ontvangen (CGVS, p.10). Het enige dreigement dat zij ooit geuit zouden hebben, heeft volgens uw verklaringen pas plaatsgevonden nadat u het land al verlaten had. Uw ouders kregen te horen dat zij ‘een laatste waarschuwing’ kregen omdat zij niet aangaven waar u zich zou bevinden (CGVS, p.10). Dat is echter weinig plausibel. Uw ouders zouden immers pas ‘anderhalf jaar geleden’ zijn verhuisd (CGVS, p.10). Toen was u echter reeds vier jaar Afghanistan uit (DVZ Verklaring, p.10). Het is weinig plausibel dat uw ouders de noodzaak om te vluchten voor hun leven pas zouden inzien na een dergelijk lange periode. Al

die tijd konden zij immers veilig doorbrengen, want: 'ze (= taliban) kwamen gewoon langs en vroegen mijn ouders om mij te vinden' (CGVS, p.10). Het feit dat zij gedurende al die jaren veilig waren, bevestigt het vermoeden dat de door u geposeerde problemen, niet werkelijk gebeurd zijn."

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift laat gelden dat hij in zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet alles heeft kunnen zeggen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, voorafgaand aan het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, werd geadviseerd om bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weer te geven waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en tevens in het kort de voornaamste elementen of feiten weer te geven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, vragenlijst, p. 1). Verzoekers verklaring bij de DVZ werd hem bovendien in het Dari voorgelezen (adm. doss., stuk 16, vragenlijst, p. 2). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig.

Voorts onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich te beperken tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"U kan ook niet duiden waarom u valselijk beschuldigd zou worden (CGVS, p.11). U wordt erop gewezen dat u als een simpele herdersjongen zonder connecties met de taliban, noch met kennis omtrent de geplande aanval (CGVS, p.11), een weinig plausibele klokkenluider zou zijn. Ook daar kan u echter geen antwoord op bieden (CGVS, p.11)."

Het voormelde motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoekers kennis omtrent zijn vermeende vervolgers *quasi nihil* is. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"U zegt enkel dat het gaat om 'de mannen van mullah N. (...)' (CGVS, p.10) maar u kan niet duiden waar de talibanleden die uw huis opzochten vandaan kwamen of wat hun namen waren (CGVS, p.10-11). U heeft ook geen kennis over mullah N. (...) zelf. U weet niet wat voor persoon hij is, noch kan u andere informatie over hem verschaffen. U weet bovendien ook niet wat zijn stam is of wat zijn job was voor hij bij de taliban zat (CGVS, p.11)."

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet, doch tracht in het eerste middel zijn gebrek aan kennis te vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij reeds enkele jaren geleden naar Iran gevlucht zou zijn. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker verduidelijkt niet – waarom deze gegevens ertoe zouden leiden dat van verzoeker niet zou kunnen worden verwacht dat hij enige kennis zou hebben over de personen voor wie hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Tevens zijn verzoekers verklaringen over de aanslag die de taliban wilden plegen en die door de autoriteiten werd vermeden weinig waarschijnlijk. Verzoeker verklaarde hierover dat de taliban een hinderlaag wilden opzetten tegen de provinciegouverneur van Bamyān, doch op het CGVS gevraagd naar meer details over deze persoon kon verzoeker evenwel niets vertellen. Zo kent verzoeker zelfs zijn naam niet, noch de vorige functie die deze persoon zou uitgeoefend hebben en weet hij ook niet waarom de provinciegouverneur van Bamyān daar op dat moment aanwezig was (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 21 november 2017, p. 11). Verzoekers verklaringen in het eerste middel dat zijn gebrek aan kennis over de achtergrond van deze persoon te wijten is aan zijn jonge leeftijd, kunnen niet overtuigen. Verzoeker wordt er volgens zijn verklaringen immers door de taliban van beschuldigd de aanslag op deze provinciegouverneur vrijdeld te hebben door hen te zijn gaan verklikken bij de autoriteiten. In deze context kan van verzoeker, ondanks zijn jeugdige leeftijd, worden verwacht dat hij toch enige details over deze provinciegouverneur – in ieder geval op zijn minst diens naam – kan

aanreiken. Dat verzoeker hier niet in slaagt, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de vermeende aanslag op de provinciegouverneur van Bamyan.

Daarnaast gaf verzoeker bij de DVZ nog de aanwezigheid van Daesh in zijn regio van herkomst aan als reden voor zijn vlucht. Hierover merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker hier op het CGVS uit zichzelf niets over vertelde. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker pas na confrontatie met zijn eerdere verklaringen over Daesh, plots aangaf dat hij ook Daesh zou vrezen. Verzoeker werd nochtans op het CGVS gevraagd om uitgebreid uit te leggen waarom hij zijn land ontvlucht is (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 21 november 2017, p. 9-10). Dat verzoeker hierbij uit zichzelf niets vertelde over de aanwezigheid van Daesh in zijn regio van herkomst als reden voor zijn vlucht ondermijnt in sterke mate de ernst van zijn vrees voor vervolging door Daesh. Daarbij komt nog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de volgende pertinente vaststellingen doet:

"U heeft hen echter zelf nooit gezien, maar u heeft 'gehoord' dat zij actief waren in uw regio (CGVS, p.10). De indruk dat de door u verklaarde vervolging door de taliban of Daesh weinig plausibel is, wordt bevestigd door uw gebrek aan kennis omtrent de beide groeperingen. Zo zou het enige verschil dat u kan noemen, de kleur van hun vlaggen zijn (CGVS, p.10). Uw kennis van de werking ervan is niet enkel zwaar ondermaats, u legt daarenboven een relaas af dat de realiteit tegensprekt. Zo zou Daesh 'in elke regio van Afghanistan' zitten volgens u (CGVS, p.10). Dat klopt niet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat er geen Daesh aanwezig is in Parwan, noch dat die er ooit zou geweest zijn. Bovendien waren er in 2012 nog geen meldingen van Daesh activiteit in Afghanistan."

Door in het eerste middel louter te herhalen dat hij *"hen (...) zelf nooit gezien (heeft), maar (...) heeft 'gehoord' dat zij actief waren in zijn regio"*, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden op gewezen dat er ook weinig geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangemeten profiel. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

"U claimt als herder voor schapen en geiten gewerkt te hebben in Afghanistan. Gezien uw enorm beperkte kennis omtrent het hoeden van vee, kan er weinig geloof gehecht worden aan die verklaring. Zo zou u de dieren gebruikt hebben om te fokken (CGVS, p.4). U kent echter de drachtijd van noch schapen, noch geiten. U weet ook niet wat u als verzorger van de schapen moet doen als een dier aan het bevallen is. U weet ook niet wat een verwenteld schaap is, noch kan u duiden wat de naam van het geitenras is waarover u hoedde. U weet ook niet in welke seizoenen geiten paren, noch weet u hoe lang schapen gemiddeld leven (CGVS, p.5). U kan bovendien niet duiden wie u het vak van herder aanleerde, noch weet u wat een gepaste tactiek is om uw kudde samen te houden en dieren te behoeden om weg te lopen (CGVS, p.6). Nochtans was u de enige die voor de dieren zorgde (CGVS, p.4). U weet nagenoeg niets over hoe u uw vee zou moeten verzorgen of in leven houden, laat staan hoe u moet fokken. Het is echter weinig plausibel dat u met een dergelijk gebrek aan kennis zou omgaan met dit kapitaal van de familie. Kortom: gezien uw compleet gebrek aan kennis omtrent het hoeden en fokken van schapen en geiten dient vastgesteld te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u aangemeten profiel van herder."

Bovendien zou uw vader als landbouwer op zijn eigen velden gewerkt hebben. U kan echter niet duiden over hoeveel jerib uw familie beschikte (CGVS, p.5). U krijgt de kans om het dan in mann uit te drukken, maar ook dat weet u niet. Sterker zelfs, u heeft er geen idee van hoe het meten van een oppervlakte in mann werkt. U kan ook niet duiden hoeveel biswa er in een jerib gaan (CGVS, p.5). U weet overigens niet wat het inkomen was dat uw familie verwierf met de cultivatie. Bovendien verklaart u eerst uit een arme familie afkomstig te zijn (CGVS, p.5). Nochtans huurt uw familie op dit moment een woning in Kabul, wat zeker geen goedkope bedoening is (CGVS, p.6-7). Met andere woorden: u legt tegenstrijdige informatie af omtrent de economische situatie waarin uw familie zich bevindt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het (economische) profiel dat u zich heeft trachten aanmeten."

Waar verzoeker in het eerste middel voorhoudt dat er, gezien zijn correcte kennis over het hoeden van vee, geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij in Afghanistan als herder voor schapen en geiten heeft gewerkt, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van het door hem aangemeten profiel, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Door er verder in het eerste middel nog op te wijzen dat hij *“reeds sedert geruime tijd in Iran verbleven heeft”* en dat hij hierdoor de drachttijd van de schapen en de geiten niet kent, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Van iemand die beweert in Afghanistan als herder met schapen en geiten te hebben gewerkt, kan immers verwacht worden dat hij, ongeacht het tijdsverloop, nog een dergelijke basale kennis van deze stiel heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Shekhali in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

(...)

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shekhali in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district, Shekhali, nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shekhali in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 20 maart 2019 aangebrachte rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 en de update van mei 2018 van dit rapport en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018. Uit deze informatie blijkt tevens dat de provincie Parwan ruw geschat 660 000 inwoners telt en dat er in het jaar 2017 in de gehele provincie 77 burgerslachtoffers vielen. De Raad volgt dan ook de commissaris-generaal waar deze hieruit besluit dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in het district Shekhali in de provincie Parwan actueel wel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De informatie waaruit hij in het tweede middel van het verzoekschrift citeert – en die hij niet bij het verzoekschrift voegt –, is immers van veel minder recente datum dan de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en heeft bovendien betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en niet specifiek op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Aldus brengt verzoeker geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in het district Shekhali in de provincie Parwan zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN